slušník domácnosti, nemaje vlastního bytu, protože by jinak nebyl výkon exekuce proti těmto osobám možný. Paragraf 350 uved. zák. neobsahuje předpisu o tom, že provedení exekuce v takovémto případě předpokládá souhlas majitele bytu. Leč všechny tyto otázky, zda směl vykonavatel Z. vstoupiti do bytu, v němž provedl exekuci, zda se prokázal legitimací nebo exekučním výměrem, zda směl prohledati kabát obžalovaného, visící přes židli a zabaviti vkladní knížku v něm uloženou, se týkají pouze materielní správnosti exekučního výkonu vykonavatele Z., která nemá významu pro přiznání ochrany podle § 68 tr. z. Zde rozhoduje pouze formální oprávněnost k tomuto výkonu a o té nelze pochybovati vzhledem k nenapadenému zjištění, že Z. jako berní vykonavatel dostal od berního úřadu v P. příkaz k výkonu exekuce u obžalovaného pro dlužné daně a že se dostavil do bytu, v němž obžalovaný bydlel, aby ji vykonal, a vzhledem k předpisům §§ 343, 348, 350 uved. zák. (rozh. č. 3835, 4432, 4868 Sb. n. s.).

Čís. 6390.

Dozorčí orgánové »Obilní společnosti« jsou co do trestněprávní ochrany postaveni na roveň veřejným orgánům (§ 68 tr. z.).

Omyl o jejich vrchnostenském postavení je omylem trestněprávním, který neomlouvá (§ 3 tr. z.).

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1939, Zm I 437/39.)

Souvisí s rozh. čís. 6340 Sb. n. s.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelstvi do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalolovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným, že se dne 30. listopadu 1936 v K. revidentu obilní společnosti M-ovi, tudíž osobě v § 68 tr. z. jmenované, při konání jeho úřadu v tom úmyslu zprotivil skutečným násilným vztažením ruky, aby výkon ten byl zmařen, a že tím spáchal zločin veřejného násilí podle § 81 tr. z.

Důvody:

Rozsudek zjistil, že v mlynářském podniku obžalovaného prováděli v době od 27. do 30. listopadu 1936 prohlídku revisoři obilní společnosti M. a N., kteří se mu před zahájením revise prokázali svými legitimacemi, že obžalovaný vytrhl dne 30. listopadu 1936 revisoru M. náhle z ruky knížku o záznamech, kterou M. pro jejich podezřelost právě ukazoval druhému revisoru N., a že při tom na něho tak prudce narazil tělem, že revisor padl na stůl a převrátil židli, že pak obžalovaný neuposlechl výzvy, aby knížku vydal a že ji vydal teprve později, až po povolání četnické asistence.

Nalézací soud správně podřaďuje tento zjištěný skutek po objektivní stránce předpisu § 81 tr. z., usuzuje shodně s rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, v této věci již vydaným, že jsou orgánové obilní společnosti vrchnostenskými osobami ve smyslu § 68 tr. z., poněvadž obstarávají záležitosti veřejné, a že byl M. v době spáchání trestného činu revisorem obilní společnosti, tedy jejím úředníkem, a vykonával svoji službu v mezích zákonných předpisů. Osvobozuje však přesto obžalovaného pro domnělý nedostatek subjektivní skutkové podstaty uvedeného zločinu, dospívaje k závěrům o právním omylu obžalovaného co do norem, týkajících se zřízení obilní společnosti, tedy norem mimotrestních, a pokládaje jej za omyl skutkový ve smyslu § 2, písm. e) tr. z., vylučující zlý úmysl, poněvadž prý obžalovaný jednal v přesvědčení, že revisoři obilní společnosti jsou jen orgány soukromé výdělečné akciové společnosti a že jsou zákonem chráněni jen tak jako ostatní občané.

Leč rozsudek při tom přehlíží, že bylo již v rozhodnutí zrušovacího soudu, v této věci dříve vydaném (rozh. čís. 6340 Sb. n. s.), zdůrazněno, že tu rozhoduje skutečnost, stanovená v § 28, odst. 4 vlád. nař. ze dne 13. července 1934, čís. 137 Sb. z. a n. ve znění čl. I, čís. 18 vlád. nař. ze dne 13. července 1935, čís. 152 Sb. z. a n., že dozorčí orgánové obilní společnosti jsou osobami vzatými do slibu okresním úřadem, jenž sám jest oprávněn k dozoru nad zachováváním příslušných ustanovení, a že vzetím do slibu, potvrzeným na vydané jim legitimaci, jsou při výkonu své funkce, pokud jde o ochranu trestněprávní, postaveni na roveň orgánům veřejným. Je-li proto rozsudkem zjištěno a formálně bezvadně dovozeno, že se obžalovaný zprotivil skutečným násilným vztažením ruky revisoru obilní společnosti M., vykázavšímu se před zahájením revise legitimací k tomu určenou, jsou úvahy o tom, pokud obžalovaný jednal v nedostatku vědomí o vrchnostenském postavení tohoto revisora ve smyslu předpisu § 68 tr. z., úvahami o jeho omylu v oboru ustanovení ochrany trestněprávní, kterýžto omyl však ve smyslu § 3 tr. z. nemůže býti omluvou pro trestnost jeho skutku, a závěry nalézacího soudu, že jde o skutkový omyl, trestnost činu vylučující, jaký má na mysli předpis § 2, písm. e) tr. z., spočívají jen na nesprávném výkladu zákona. Nejvyšší soud proto vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství, vytýkající tuto vadnost rozsudku, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný podle § 281, č. 9, písm. b) tr. ř., a poněvadž prokázaný skutek — odnětí záznamní knížky a odepření ji vrátiti — opodstatňuje též neklamný závěr o účelu, který obžalovaný svým skutkem sledoval, že totiž jednal v úmyslu zmařiti revisnímu orgánu výkon jeho revisní, tedy úřední činnosti, rozhodl na podkladě skutkových zjištění nalézacího soudu ve smyslu § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř. ihned ve věci samé a uznal obžalovaného vinným zločinem podle § 81 tr. z.

Čís. 6391.

Okolnost, že soud, dav obžalovaného předvésti z vazby, provedl hlavní přelíčení před dobou v obsílce mu oznámenou, nezakládá zma-